

9. nedjelja kroz godinu C

Kad bih sveudilj nastojao ljudima ugađati, ne bih bio Kristov sluga. (Gal 1,10)

Prvo čitanje

1. o Kraljevima 8,41-43

U one dane: Pomoli se Salomon u Hramu ovako: "I tuđinca, Gospodine, koji nije od tvojega naroda izraelskoga, nego je stigao iz daleke zemlje radi Imena tvoga, jer je čuo za veliko Ime tvoje za tvoju jaku ruku i za tvoju mišicu ispruženu: ako dođe i pomoli se u ovom Hramu, usliši ga s neba, gdje prebivaš, usliši sve što te zaište taj tuđinac da bi upoznali svi narodi zemaljski Ime tvoje, i bojali se tebe kao narod tvoj Izrael i da bi znali da je Ime tvoje zazvano nad ovaj Dom koji sam sagradio."

Drugo čitanje

Galaćanima 1,1-2.6-10

Pavao, apostol – ne od ljudi ni po nekom čovjeku, nego po Isusu Kristu i Bogu Ocu koji ga uskrisi od mrtvih – i sva braća koja su sa mnom: ckrvama u Galaciji. Čudim se da od Onoga koji vas pozva na milost Kristovu tako brzo prelazite na neko drugo evanđelje, koje uostalom i ne postoji. Postoje samo neki koji vas zbunjuju i hoće prevratiti evanđelje Kristovo. Ali kad bismo vam mi, ili kad bi vam anđeo s neba navješćivao neko evanđelje mimo onoga koje vam mi navijestismo, neka je proklet! Što smo već rekli, to i sad ponavljam: navješćuje li tko neko evanđelje mimo onoga koje primiste, neka je proklet! Doista, nastojim li ovo pridobiti ljude ili Boga? Ili idem li za tim da ljudima ugodim? Kad bih sveudilj nastojao ljudima ugađati, ne bih bio Kristov sluga.

Evandjelje

Luka 7,1-10

U ono vrijeme: Pošto Isus dovrši sve svoje besjede narodu, uđe u Kafarnaum. Nekomu satniku bijaše bolestan sluga, samo što ne izdahnu, a bijaše mu veoma drag. Kad je satnik čuo za Isusa, posla k njemu starješine židovske moleći ga da dođe i ozdravi mu slugu. Kad oni dodoše Isusu, usrdno ga moljahu: "Dostojan je da mu to učiniš jer voli naš narod, i sinagogu nam je sagradio."

Isus se uputi s njima. I kad bijaše već kući nadomak, posla satnik prijatelje s porukom: "Gospodine, ne muči se. Nisam dostojan da uđeš pod krov moj. Zato se i ne smatrah dostojnim doći k tebi. Nego – reci riječ da ozdravi sluga moj. Ta i ja, premda sam vlasti podređen, imam pod sobom vojnike pa rekнем jednomu: 'Idi!' – i ode, drugomu: 'Dođi!' – i dođe, a služi svomu: 'Učini to!' – i učini."

Čuvši to zadivi mu se Isus pa se okrenu mnoštvu koje je išlo za njim i reče: "Kažem vam, ni u Izraelu ne nađoh tolike vjere."

Kad se oni koji su bili poslani vratiše kući, nađoše slugu zdrava.

Za razmišljanje

Postoji jedna stara crkvena pjesma, koja se još pred nekoliko godina oduševljeno pjevala prilikom gotovo svakog krštenja, procesije, proštenja i u drugim prilikama, u kojoj se javno izražavala radost pripadnosti Crkvi. Pri tom je skriveno, a ponekad sasvim jasno dolazio do izražaja ponos i nekakva oholost: mi, koji se nalazimo "u pravoj Crkvi Božjoj" posjedujemo nebo i istinu.

Drugi vatikanski koncil je položaj Katoličke Crkve u sebi i prema pojedinim Crkvama pomalo relativirao, te pozitivno ocijenio čak i nekršćanske religije kao i sve ljude koji traže Boga. U "Dogmatskoj konstituciji o Crkvi" stoji o Božjoj sveopćoj nakani spasenja: "Ali odluka o spasenju obuhvaća i one koji priznaju Stvoritelja, među kojima su u prvom redu muslimani... Bog nije daleko ni od onih koji traže nepoznatoga Boga u utvarama i u likovima, jer on svima daje život i dah i sve stvari, i kao Spasitelj hoće da se svi ljudi spase."

U današnjem Evanđelju Isus hvali vjeru poganskog zapovjednika. Vrhunac te pripovijesti nije, kao u mnogim drugim izvješćima, izlječenje bolesnog sluga, nego zapovjednikova nepokolebljiva vjera. Taj ponizni čovjek čak se ne usuđuje Isusa osobno zamoliti za ozdravljenje svojega sluga, nego se s njim želi povezati samo posredovanjem židovskih Starješina. On povlači i usporedbu između njegove i Isusove vlasti: za razliku od njega samoga, Isus nije podčinjen nikakvim višim zapovjednicima. Kad već, dakle, zapovjednikova riječ na njegovom području ima toliku težinu, koliko moćnija ima onda biti riječ Isusova! Njegova skromnost i vjera Isusu priznaju mogućnost, da on može izliječiti i na daljinu, i toliko su jaki da – jedini put u Evanđelju – izazivaju Isusovo čuđenje. Da takva ponizna vjera biva uslišana, potrebno je samo kratko spomenuti.

Naočigled takvog iskustva, rađaju se u nama pitanja o našoj vjeri. Što nam ona znači? Kako je živimo? I prije svega: što možemo od ljudi drugih religija naučiti za svoju vjeru? (Ne zaboravimo daje zapovjednik bio poganin!)

Nije odlučujuće članstvo u Crkvi, koje je možda "slučajno", nego dubina naše vjere, koja Isusu vjeruje da je čak i u prividnoj odsutnosti prisutan, i u daljini bliz. Bi li Isus danas o nama morao reći: "Ovakve vjere ne nađoh ni u svojoj Crkvi!"

Bože, pomози nam priznati svoju slabost i grešnost i ojačaj našu vjeru tako da uistinu iskreno i s uvjerenjem možemo reći: "Gospodine, nisam dostojan da uđeš pod moj krov. Stoviše, reci samo riječ, i moji tijelo i duša će ozdraviti!"